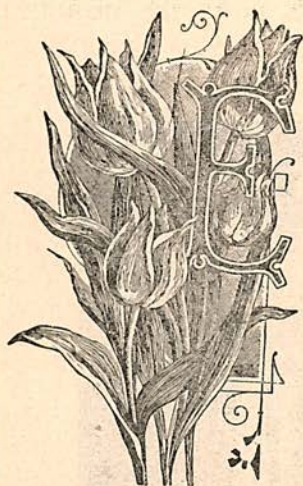

В р а б ц и.

то какво разправя за врабци-
тѣ единъ ученъ французинъ.

„Азъ почнахъ, прѣди нѣ-
колко години, да храня врабци-
тѣ, които дохождаха въ гради-
ната ми. Тѣ се приучиха да се
приближаватъ при мене и бър-
зо да взематъ отъ ржката ми
храната, която имъ подавахъ.

Малко по малко азъ почнахъ да ги разпоз-
навамъ едно отъ друго и имъ дадохъ имена.
Отъ тогава и тѣ свикнаха съ мене и ме запо-
мниха. Азъ вече се намирахъ между истински
приятели, между същества винаги признателни
и готови да изкажатъ радостта и обичта си.
Скоро слѣдъ това почнаха да се качватъ по рж-
цѣтѣ и колѣнѣтѣ ми. Съ една дума, тѣ се опи-
томиха.

А слѣдъ нѣколко врѣме, числото на позна-
титѣ ми врабци се увеличи и сега тѣ сж оксло
четиредесетъ. Ето имената на нѣкой отъ тѣзи
ми приятели:

Николо всѣка сутринъ дохождаше да ме по-
срѣща и кацаше право на ржката ми. Прѣзъ
зимата не можяхъ да отивамъ въ градината, за-
щото излизахъ отъ работа почти въ тъмно, въ
6 часа вечерьта. Единъ день, прѣзъ мѣсець ап-
рилъ, дойде ми на умъ да мина за у дома прѣзъ